

ENTERNASYONALİZM ANCAK ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELEYLE YARATILABİLİR

Aydınlık Gazetesi, 2 Mayıs 2013

Yıldırım Koç

Dün 1 Mayıs, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günüydü.

1848 yılında yayımlanan Komünist Manifesto, “bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!” diye bitiyordu. Bu talebin günümüzde gerçekleşme olanağı ve olasılığı var mı?

Emperyalizm çağında bu talep gerçekleşemez. Bu talebin gerçekleştirilebilmesinin önkoşulu, emperyalizme karşı mücadeledir. Emperyalist sömürü önlenemediği sürece, emperyalist ülkelerin proleterleri kendi sermayedarlarıyla birleşirler. Sömürülen ülkelerin proleterleri de öncelikle kendi ülkelerinin anti-emperyalist sınıf ve tabakalarıyla birleşir.

1848 yılında daha Almanya ve İtalya devletleri oluşmamıştı; emperyalist sömürü yoktu. Her ülkenin işçisi, ancak kendi sermayedar sınıfıyla mücadeleye girerek, mevcut kaynaklardan elde ettiği payı artırabilirdi. Paylaşılacak pasta sabitti. Pastada işçilerin payının artmasının anlamı, sermayedarların payının azalmasıydı. Pastada sermayedarların payının artmasının yolu, işçilerin payının azaltılmasından geçiyordu.

Bu yıllarda işçilerin bir ülkeden diğerine gitmesinde, yeni ülkede çalışma hayatına atılmasında önemli engeller yoktu. Tam tersine, örneğin, İngiltere'nin sermayedarları ülkelerinde bir grev olduğunda, diğer ülkelere grevkıracılar ithal ediyordu. Ayrıca, ülkelerin sermayedar sınıfları arasında işbirliği vardı.

Emperyalizm öncesi dönemin bu koşulları, sermayedarların işbirliğine karşı işçilerin işbirliğini gerekli ve mümkün kılıyordu.

İngiltere'de işçiler 1830'ların yükselen devrimci dalgasından bir devrim yaratamadı. Avrupa'da işçiler 1848 devrimlerinde de yenildiler. 1871 Paris Komünü ise büyük bir katliamla sonuçlandı. Bunlarda ve benzeri eylemlerde işçi sınıfları yenildi, ancak sermayedarlar da büyük bedel ödedi.

Bu koşullarda, başka ülkelerin sömürülmesiyle ülke içindeki sınıf mücadelesinin yumuşatılması ve önlenmesi gündeme geldi. Emperyalist sömürüyle işçi sınıfı ve sermayedar sınıf arasında paylaşılacak pasta büyütüldü. Pastanın büyütülmesinde de emperyalist ülkenin işçi sınıfının emperyalist politikalara verdiği destek belirleyici rol oynadı.

Emperyalist dönemde işçi sınıfı enternasyonalizminin maddi temelleri yoktur.

Emperyalist sömürü devam ettirebildiği sürece, emperyalist ülkelerin işçi sınıfları kolaycılığa kaçır, kendi ülkelerinin ve sermayedar sınıflarının emperyalist politikalarını destekleyerek büyütülen pastadan daha büyük bir parça elde etmeyi tercih eder. Kendi ülkesinde sınıf mücadelesini yükseltmek yerine, başka ülkeleri sömürülere verdiği destek karşılığında çalışma ve yaşama koşullarını geliştirmeyi, demokratik hak ve özgürlüklerini artırmayı yeğler. Bu durumdan yalnızca küçük bir işçi aristokrasisi değil, emperyalist ülke işçi sınıflarının tümü yarar sağlar. F. Engels bu nedenle daha 1858 yılında Marx'a yazdığı mektupta İngiltere'de işçi sınıfının bir “burjuva proletarya”ya dönüştüğünden söz etmektedir.

Emperyalist sömürü, emperyalist ülkelerde işçi sınıfı enternasyonalizmini engeller; gerici milliyetçiliği, şovenizmi teşvik eder. Zaten emperyalizmin amaçlarından biri de ülke içindeki sınıf kavgalarını engellemektir.

Emperyalist sömürü, sömürü altındaki ülkelerde ise ilerici milliyetçiliği yaratır.

Emperyalist sömürü engellenmeden, işçi sınıfı enternasyonalizminin maddi koşulları oluşmaz.

Enternasyonalizmin maddi temelleri anti-emperyalist mücadeleyle oluşacaktır.

Yaşasın işçi sınıfının önderliğindeki mazlum milletlerin anti-emperyalist mücadelesi!